

Çita ve Salyangoz

Jane MEADOW

Çita ve Salyangoz

Jane MEADOW

Geniş, altın rengi savanada, otların deniz gibi dalgalandığı yerde, Çita Chase yaşırdı. Uzun bacakları ve güneşte parıldayan benekli tüyleriyle etraftaki en hızlı hayvandı. Kehribar rengi gözleri uzaktan hareket eden bir yaprağı bile fark edebilirdi. Ama Chase'in gizli bir üzüntüsü vardı: günlerini paylaşacak hiç arkadaşı yoktu. Diğer hayvanlar onun hızına hayran kalırdı ama asla oynamak için yanında kalmazlardı.

Chase zürafaların ve zebraların yanından vınlayarak geçer, arkasında bir toz bulutu bırakırdı. 'Bana bakın!' diye seslenirdi, ama onlar sadece gülümseyip yemeye devam ederlerdi. Yavaşlamayı denerdi ama bacakları hep koşmak isterdi. Bir sabah, baobab ağacının altına oturdu, uzun benekli kuyruğu etrafına kıvrılmıştı. 'Hep yalnız kalacaksam hızlı olmanın ne yararı var?' diye iç çekti.

Tam o sırada, minik bir ses, 'Affedersiniz, evimin üstünde oturuyorsunuz,' dedi. Chase aşağı baktı ve kahverengi ile krem rengi çizgili sarmal kabuğu olan küçük bir salyangoz gördü. Salyangoz küçük kırmızı bir atkı takmıştı. 'Ah! Özür dilerim,' dedi Chase, ayağa fırlayarak. 'Ben Sam,' dedi salyangoz gülümseyerek. 'Sen de en hızlı çita Chase olmalısın. Senin hakkında duymuştum.'

Chase biraz gururlandı ama aynı zamanda meraklandı. 'Adımı nasıl bildin?' diye sordu. Sam bir göz sapıyla işaret etti. 'Her yerde iz bırakmışsın—çamurda kocaman pati izleri. Ve kuşlar senden bahsediyor. Hep acele ettiğini söylüyorlar.' Chase başını salladı. 'Evet, öyleyim. Ama bugün acelem yok. Benimle yürümek ister misin?' Sam kabul etti ve yola koyuldular.

Chase, Sam'in yavaş temposuna uymaya çalıştı ama zordu. Sürekli öne koşuyor, sonra geri dönüyordu. 'Çok yavaşsın!' dedi, kaba olmak istemeden. Sam sadece gülümsedi. 'Biliyorum. Ama sen koşarken ben bakıyorum. Bir şeyleri fark ediyorum.' Chase anlamadı. 'Neleri?' diye sordu. Sam, 'Beni takip et. Sana göstereceğim,' dedi.

Sam, Chase'i uzun otlarla dolu bir yere götürdü. 'Şunu görüyor musun?' dedi bir göz sapıyla işaret ederek. Chase gözlerini kısarak baktı. 'Hiçbir şey görmüyorum.' Sam daha yakına süründü. 'Dallardan ve yapraklardan yapılmış küçük bir oyuncak araba var. Biri onu kaybetmiş.' Chase baktı ve sonunda gördü—otların içinde saklı minik bir oyuncak. 'Vay, haklısın!' dedi. 'Ben yanından koşup geçerdim.'

Tam o sırada, minik bir cıvıltı duydular. 'Duydun mu?' diye sordu Sam. Chase başını yana eğdi. 'Neyi duyayım?' Sam bir çalıya doğru süründü. 'Bir yavru kuş. Ağlıyor.' Chase sıçrayarak yanına gitti ve içeri baktı. Küçük bir kuş yuvada oturuyordu, ağzı açıktı. 'Aç,' dedi Chase. 'Ama annesi nerede?' Sam, 'Bekleyip görelim,' dedi.

Sessizce beklediler. Chase'in bacakları seğiriyordu ama hareketsiz kaldı. Kısa süre sonra anne kuş ağzında bir solucanla aşağı uçtu. 'Beklediğiniz için teşekkürler,' diye cıvıladı. 'Çok endişelenmişim.' Chase içinde sıcak bir parıltı hissetti. 'Kuşu Sam fark etti,' dedi. Anne kuş gülümsedi. 'Sam iyi bir arkadaş.' Chase, Sam'e baktı ve yavaş küçük salyangoza karşı yeni bir saygı duydu.

O günden sonra Chase ve Sam birlikte vakit geçirdiler. Chase öne koşar, sonra Sam'i kontrol etmek için geri dönerdi. Sam küçük ipuçlarını gösterirdi: kayıp bir düğme, bir karınca izi, açmak üzere olan bir çiçek. 'Sen büyük resmi görüyorsun,' dedi Sam. 'Sen de küçük ayrıntıları görüyorsun,' diye yanıtladı Chase. Harika bir takım oldular.

Bir öğleden sonra, ağlayan küçük bir karınca kız buldular. 'Kolyemi kaybettim,' diye hıçkırdı. 'İpte parlak bir boncuk.' Chase, 'Koşup arayacağım!' dedi. Her yere koştu ama hiçbir şey bulamadı. 'Boşuna,' diye soludu. 'Küçük şeyleri göremeyecek kadar hızlıyım.' Sam, 'Ben deneyeyim,' dedi. Yavaşça süründü, göz sapları yeri tarıyordu.

Sam minik ayak izlerini ve hafif parlak bir pırıltıyı takip etti. 'İşte burada!' diye seslendi. Kolye bir yaprağın altında yatıyordu. Küçük karınca sevinçten havalara uçtu. 'Buldun!' diye bağırdı. Chase gülümsedi. 'Sam buldu. Fark etme konusunda en iyisi o.' Sam kızardı. 'Yavaş olduğum için. Bakacak zamanım var.' Chase başını salladı. 'Sanırım hız her şey değil.'

O akşam Chase ve Sam bir kayanın üstüne oturup gün batımını izlediler. 'Eskiden hızlı olmanın beni özel yaptığını düşünürdüm,' dedi Chase. 'Ama sen nazık olduğun ve bir şeyleri fark ettiğin için özelsin.' Sam gülümsedi. 'Sen de hızlı olduğun ve önemsendiğin için özelsin. Farklıyız ve bu güzel.' Chase mutlu hissetti. Gerçek bir arkadaşı vardı.

Diğer hayvanlar da fark etmeye başladı. Chase ve Sam'in birbirlerine nasıl yardım ettiğini gördüler. Zürafalar, 'Chase artık çok daha mutlu,' dediler. Zebraalar, 'Sam her zaman nazik,' dediler. Chase ve Sam ünlü olmayı önemsemediler. Sadece birlikte olmayı sevdiler. Ve Chase, dostluğun her şekilde ve boyutta olabileceğini öğrendi—bir çita ve bir salyangoz bile.

Bir gün genç bir çita Chase'e sordu: 'Bir salyangozla nasıl arkadaş olabilirsin? O çok yavaş!' Chase gülümsedi. 'Sam yavaş olabilir ama benim kaçırdığım şeyleri görüyor. Nazik ve akıllı. Ve o benim arkadaşım.' Genç çita düşünceli göründü. 'Sanırım hız her şey değil,' dedi. 'Hayır,' dedi Chase. 'Değil.'

Chase ve Sam maceralarına hep yan yana devam ettiler. Chase koşar, Sam onun sırtına binerdi, küçük kırmızı atkısı dalgalanırdı. Hız ve sabrı kullanarak sorunları birlikte çözdüler. Ve çok güldüler. Chase bir daha asla yalnız hissetmedi. Gerçek dostluğun nezaket ve anlayışla ilgili olduğunu, ne kadar hızlı gidebildiğinin ilgili olmadığını öğrenmişti.

Ve böylece, altın rengi savanada, en hızlı hayvan ve en yavaş salyangoz en iyi arkadaş oldular. Herkese değerin hızla değil, kalbindeki nezaketle ölçüldüğünü gösterdiler. Chase hâlâ koşmayı seviyordu ama artık yavaşlayıp küçük, harika şeyleri fark etmeyi de seviyordu—tıpkı Sam gibi.